

Sygnatura akt VI W 6284/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 roku

sprawy przeciwko S. S. synowi Z. i M. z domu D.

urodzonego (...) w miejscowości L.

obwinionego o to, że

w dniu 20.06.2015 r. przed godz. 16:50 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) zatrzymał w/ w samochód w miejscu obowiązywania znaku zakaz zatrzymywania się (B-36) z tabliczką informującą o odholowaniu pojazdu na koszt właściciela (T-24)

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uniewinnia obwinionego **S. S.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015 roku, o godzinie 16:50 funkcjonariusze straży miejskiej w osobach A. P. i S. T., podczas wykonywania czynności służbowych przy ulicy (...) we W., zauważyli pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stał zaparkowany na chodniku w miejscu, gdzie w tym dniu obowiązywał znak zakazu zatrzymywania się B-36 wraz z tabliczką T-24 informującą, że zaparkowany pojazd zostanie odholowany na koszt właściciela.

Dowód:

- zeznania świadka A. P., k. 8, 52

- notatka urzędowa z odholowania pojazdu, k. 18

- dokumentacja zdjęciowa, k. 20

Na skutek podjętej przez funkcjonariuszy interwencji, wyżej wskazany pojazd został odholowany jeszcze tego samego dnia przez firmę (...) na parking strzeżony przy ulicy (...).

Dowód:

- częściowo zeznania świadka A. P., k. 8, 52
- dyspozycja usunięcia pojazdu, k. 15
- notatka urzędowa z odholowania pojazdu, k. 18

W toku prowadzonego postępowania ustalono, że współwłaścicielami odholowanego pojazdu są S. S. i H. D.. Ponadto, z przesłanego przez Dyrektora (...) Centrum (...) pisma wynika, że przedmiotowy znak B-36 wraz z tabliczką T-24 został ustawiony na ulicy (...) w dniu 08 czerwca 2015 roku. Natomiast samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został zaparkowany w miejscu, z którego został w dniu 20 czerwca 2015 roku odholowany przed dniem 17 czerwca 2015 roku, godz. 00:28.

Dowód:

- zeznania świadka J. D., k. 6, 52
- pismo z (...) z dnia 16 października 2015 r., k. 12
- wykaz z C. K., k. 26-28

Przesłuchany w dniu 22 czerwca 2015 roku obwiniony S. S. nie przyznał się do popełnienia wykroczenia z art. 92 §1 k.w. Wyjaśnił, że pojazd był prawidłowo zaparkowany i w momencie jego parkowania nie był ustawiony znak B-36 z tabliczką T-24. Swoje stanowisko obwiniony podtrzymał w sprzeciwie od wyroku nakazowego, stwierdzając, że w dniu 20 czerwca 2015 roku nie kierował przedmiotowym pojazdem i nie był przed godziną 18:00 w pobliżu miejsca ujawnienia wykroczenia, w związku z czym nie mógł go popełnić. Także, w toku postępowania jurysdykcyjnego, na rozprawie w dniu 23 marca 2016 roku, S. S. nie przyznał się do winy. Z jego relacji wynika, że jest on współwłaścicielem pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jednakże w dniu 20 czerwca 2015 roku nie kierował tym pojazdem i nie zaparkował go na ulicy (...). Po odczytaniu obwinionemu jego wyjaśnień złożonych w toku czynności wyjaśniających, dodał on, że kiedy parkował swój pojazd na ulicy (...) nie było tam żadnych znaków zakazu. Nie potrafił on podać jednak kiedy to było. Ponadto wyjaśnił, że możliwym jest, że również inne osoby z jego przyzwolenia korzystały z tego pojazdu.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego S. S., k. 6, 51-52
- sprzeciw od wyroku nakazowego, k. 41

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że obwiniony S. S. dopuścił się w dniu 20 czerwca 2015 roku popełnienia wykroczenia z art. 92 §1 k.w., polegającego na zaparkowaniu swojego pojazdu pomimo obowiązującego znaku drogowego B-36 zakazującego zatrzymywania się.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się w całości na wyjaśnieniach obwinionego S. S., które w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne. W szczególności, Sąd dał wiarę twierdzeniu obwinionego, że w dniu 20 czerwca 2015 r., przed godziną 16:50 nie kierował pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i nie zaparkował tego pojazdu na ulicy (...) we W. w miejscu obowiązywania znaku B-36 zakazującego zatrzymywania się. Ta część wyjaśnień koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie, jak choćby zeznaniami świadka J. D., który widział wyżej wskazany pojazd zaparkowany w tym miejscu już 17 czerwca 2015 roku. Ponadto, brak jest w sprawie jakichkolwiek dowodów, które stawały by w sprzeczności z przedstawioną przez obwinionego wersją wydarzeń. Także w pozostałym zakresie, zeznania S. S. są spójne i rzeczowe, w związku z czym Sąd uznał je za prawdziwe.

Podstawą ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd były także zeznania świadka A. P., przy czym Sąd nie dał wiary tym zeznaniom w części, w której świadek twierdził, iż pojazd został odholowany na parking strzeżony przy Placu (...) (k. 8). Z pozostałego materiału dowodowego wynika, że firma (...) dokonała odholowania samochodu na parking strzeżony przy ul. (...). Wskazana powyżej nieścisłość nie oznacza jednak, że całym zeznaniom świadka należy odmówić wiarygodności, bowiem dotyczy ona kwestii incydentalnej, która ma znikome znaczenie dla sprawy. W pozostałym zaś zakresie relacja świadka jest spójna i rzeczowa oraz koresponduje z pozostałym zebrany materiał dowodowy.

Sąd za w pełni wiarygodne uznał także zeznania świadka J. D., z których wynika, że pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był zaparkowany na ulicy (...) już w dniu 17.06.2015 roku. W ocenie Sądu relacja przedstawiona przez tego świadka wykazuje się przejrzystością, rzeczowością i wewnętrzną spójnością. Ponadto, podobnie jak w przypadku oceny wiarygodności zeznań świadka A. P., także w tym przypadku należy uznać, że ze względu na wykonywany przez świadka zawód funkcjonariusza publicznego oraz brak interesu w konkretnym rozstrzygnięciu sprawy, brak jest powodów, by zakładać, że przedstawiona przez niego relacja nie polega na prawdzie.

Sąd dał wiarę także dowodom w postaci: notatki urzędowej z odholowania pojazdu, dokumentacji zdjęciowej (k. 20), dyspozycji usunięcia pojazdu, notatki urzędowej z odholowania pojazdu, pisma z (...) z dnia 16 października 2015 r. oraz wykazu z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty i wprowadzone do postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ponadto, ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i korelują one z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Szczegółowszego omówienia wymagają natomiast zeznania byłego funkcjonariusza Straży Miejskiej K. C. złożone w dniach 23 czerwca oraz 15 września 2015 roku. Wynika z nich bowiem treść rozmowy świadka, będącego ówczesnie funkcjonariuszem Straży Miejskiej z obwinionym S. S.. Należy stwierdzić, że zgodnie z art. art. 39 §4 k.p.s.w. dowodu z wyjaśnień lub zeznań nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, chyba że ustawa stanowi inaczej. W orzecznictwie wyrażany jest ugruntowany pogląd, iż „Wszelkiego rodzaju pisma i zapiski, mające zastąpić zeznania świadka lub wyjaśnienia podejrzanego, złożone poza rozprawą nie w formie protokołu i bez gwarancji swobodnej wypowiedzi oraz możliwości wyjaśnienia sprzeczności, nie mają waloru dowodowego i nie mogą zastępować dowodu z wyjaśnień podejrzanego albo dowodu z zeznań świadka” (wyr. SN z 21.9.1972 r., IV KR 128/72). Należy stwierdzić, iż ta sama funkcja gwarancyjna ma także zastosowanie do przypadku, w którym dowodem obciążającym ma być oświadczenie oskarżonego utrwalone w postaci protokołu przesłuchania, w charakterze świadka, funkcjonariusza publicznego, który dokonał rozpytania. To stanowisko potwierdził SN w postanowieniu z dnia 22 lutego 2007 roku, stwierdzając, że „Dowód z zeznań funkcjonariusza policji przeprowadzony na okoliczność wypowiedzi osoby rozpytywanej nie może zastąpić dowodu z wyjaśnień oskarżonego, czy z zeznań świadka. Na podstawie tego dowodu nie wolno też czynić ustaleń faktycznych sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego lub z zeznaniami świadka, wobec których dokonano czynności rozpytania, gdyż byłoby to usankcjonowanie nieformalnie przeprowadzonego dowodu z wyjaśnień lub z zeznań, w sytuacji gdy jego przeprowadzenie w formie określonej przez prawo dowodowe (tzw. dowód ścisły) jest bezwzględnie wymagane jako podstawa prawna rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej” (post. SN z 22.2.2007 r., V KK 183/06).

Te uwagi SN, chociaż poczynione na gruncie przepisów kodeksu postępowania karnego znajdują całkowite odzwierciedlenie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, bowiem przepisy k.p.k. dotyczące postępowania dowodowego w tym zakresie, na mocy art. 39 §2 i §4 k.p.s.w. znalazły zastosowanie także w postępowaniu wykroczeniowym. Dlatego też, aprobując w pełni przedstawione powyżej tezy SN, należy stwierdzić, że złożone przez świadka K. C. zeznania przedstawiające złożoną przez obwinionego S. S. w dniu 22 czerwca 2015 roku relację, dotyczącą okoliczności popełnienia zarzucanego mu wykroczenia nie mają waloru dowodowego, w szczególności, że złożone przez obwinionego w tym samym dniu wyjaśnienia są całkowicie rozbieżne.

Dokonując oceny ustalonego stanu faktycznego, Sąd uniewinnił S. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 §1 k.w. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy nie tylko w żadnym stopniu nie potwierdził, że obwiniony w dniu 20 czerwca 2016 roku przed godziną 16:50 zaparkował pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ulicy (...), gdzie w tym dniu obowiązywał zakaz zatrzymywania się wynikający z ustawionego tam znaku B-36, ale

wręcz zaprzeczył temu. W szczególności wyjaśnienia obwinionego i zeznania świadka J. D. wyraźnie wskazują, że przedmiotowy pojazd został zaparkowany w miejscu zakazu przed dniem 20 czerwca 2015 roku. Poczynione w toku postępowania ustalenia faktyczne, poparte całokształtem zebranego materiału dowodowego, w żadnym stopniu nie wykazały sprawstwa obwinionego. Wobec tego zasadnym w ocenie Sądu było wydanie orzeczenia uniewinniającego.

Zgodnie z dyspozycją art. 118 §2 k.p.s.w. w przypadku uniewinnienia w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, w związku z czym orzeczono jak w sentencji.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015 roku, o godzinie 16:50 funkcjonariusze straży miejskiej w osobach A. P. i S. T., podczas wykonywania czynności służbowych przy ulicy (...) we W., zauważyli pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stał zaparkowany na chodniku w miejscu, gdzie w tym dniu obowiązywał znak zakazu zatrzymywania się B-36 wraz z tabliczką T-24 informującą, że zaparkowany pojazd zostanie odholowany na koszt właściciela.

Dowód:

- zeznania świadka A. P., k. 8, 52
- notatka urzędowa z odholowania pojazdu, k. 18
- dokumentacja zdjęciowa, k. 20

Na skutek podjętej przez funkcjonariuszy interwencji, wyżej wskazany pojazd został odholowany jeszcze tego samego dnia przez firmę (...) na parking strzeżony przy ulicy (...).

Dowód:

- częściowo zeznania świadka A. P., k. 8, 52
- dyspozycja usunięcia pojazdu, k. 15
- notatka urzędowa z odholowania pojazdu, k. 18

W toku prowadzonego postępowania ustalono, że współwłaścicielami odholowanego pojazdu są S. S. i H. D.. Ponadto, z przesłanego przez Dyrektora (...) Centrum (...) pisma wynika, że przedmiotowy znak B-36 wraz z tabliczką T-24 został ustawiony na ulicy (...) w dniu 08 czerwca 2015 roku. Natomiast samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został zaparkowany w miejscu, z którego został w dniu 20 czerwca 2015 roku odholowany przed dniem 17 czerwca 2015 roku, godz. 00:28.

Dowód:

- zeznania świadka J. D., k. 6, 52
- pismo z (...) z dnia 16 października 2015 r., k. 12
- wykaz z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, k. 26-28

Przesłuchany w dniu 22 czerwca 2015 roku obwiniony S. S. nie przyznał się do popełnienia wykroczenia z art. 92 §1 k.w. Wyjaśnił, że pojazd był prawidłowo zaparkowany i w momencie jego parkowania nie był ustawiony znak B-36 z tabliczką T-24. Swoje stanowisko obwiniony podtrzymał w sprzeczności od wyroku nakazowego, stwierdzając, że w dniu 20 czerwca 2015 roku nie kierował przedmiotowym pojazdem i nie był przed godziną 18:00 w pobliżu miejsca ujawnienia wykroczenia, w związku z czym nie mógł go popełnić. Także, w toku postępowania jurysdykcyjnego, na

rozprawie w dniu 23 marca 2016 roku, S. S. nie przyznał się do winy. Z jego relacji wynika, że jest on współwłaścicielem pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jednakże w dniu 20 czerwca 2015 roku nie kierował tym pojazdem i nie zaparkował go na ulicy (...). Po odczytaniu obwinionemu jego wyjaśnień złożonych w toku czynności wyjaśniających, dodał on, że kiedy parkował swój pojazd na ulicy (...) nie było tam żadnych znaków zakazu. Nie potrafił on podać jednak kiedy to było. Ponadto wyjaśnił, że możliwym jest, że również inne osoby z jego przyzwolenia korzystały z tego pojazdu.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego S. S., k. 6, 51-52

- sprzeciw od wyroku nakazowego, k. 41

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że obwiniony S. S. dopuścił się w dniu 20 czerwca 2015 roku popełnienia wykroczenia z art. 92 §1 k.w., polegającego na zaparkowaniu swojego pojazdu pomimo obowiązującego znaku drogowego B-36 zakazującego zatrzymywania się.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się w całości na wyjaśnieniach obwinionego S. S., które w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne. W szczególności, Sąd dał wiarę twierdzeniu obwinionego, że w dniu 20 czerwca 2015 r., przed godziną 16:50 nie kierował pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i nie zaparkował tego pojazdu na ulicy (...) we W. w miejscu obowiązywania znaku B-36 zakazującego zatrzymywania się. Ta część wyjaśnień koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie, jak choćby zeznaniami świadka J. D., który widział wyżej wskazany pojazd zaparkowany w tym miejscu już 17 czerwca 2015 roku. Ponadto, brak jest w sprawie jakichkolwiek dowodów, które stawały by w sprzeczności z przedstawioną przez obwinionego wersją wydarzeń. Także w pozostałym zakresie, zeznania S. S. są spójne i rzeczowe, w związku z czym Sąd uznał je za prawdziwe.

Podstawą ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd były także zeznania świadka A. P., przy czym Sąd nie dał wiary tym zeznaniom w części, w której świadek twierdził, iż pojazd został odholowany na parking strzeżony przy Placu (...) (k. 8). Z pozostałego materiału dowodowego wynika, że firma (...) dokonała odholowania samochodu na parking strzeżony przy ul. (...). Wskazana powyżej nieścisłość nie oznacza jednak, że całym zeznaniom świadka należy odmówić wiarygodności, bowiem dotyczy ona kwestii incydentalnej, która ma znikome znaczenie dla sprawy. W pozostałym zaś zakresie relacja świadka jest spójna i rzeczowa oraz koresponduje z pozostałym zebrany materiał dowodowym.

Sąd za w pełni wiarygodne uznał także zeznania świadka J. D., z których wynika, że pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był zaparkowany na ulicy (...) już w dniu 17.06.2015 roku. W ocenie Sądu relacja przedstawiona przez tego świadka wykazuje się przejrzystością, rzeczowością i wewnętrzną spójnością. Ponadto, podobnie jak w przypadku oceny wiarygodności zeznań świadka A. P., także w tym przypadku należy uznać, że ze względu na wykonywany przez świadka zawód funkcjonariusza publicznego oraz brak interesu w konkretnym rozstrzygnięciu sprawy, brak jest powodów, by zakładać, że przedstawiona przez niego relacja nie polega na prawdzie.

Sąd dał wiarę także dowodom w postaci: notatki urzędowej z odholowania pojazdu, dokumentacji zdjęciowej (k. 20), dyspozycji usunięcia pojazdu, notatki urzędowej z odholowania pojazdu, pisma z (...) z dnia 16 października 2015 r. oraz wykazu z C. K.. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty i wprowadzone do postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ponadto, ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i korelują one z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Szczegółowszego omówienia wymagają natomiast zeznania byłego funkcjonariusza Straży Miejskiej K. C. złożone w dniach 23 czerwca oraz 15 września 2015 roku. Wynika z nich bowiem treść rozmowy świadka, będącego ówczesnie funkcjonariuszem Straży Miejskiej z obwinionym S. S.. Należy stwierdzić, że zgodnie z art. art. 39 §4 k.p.s.w. dowodu z wyjaśnień lub zeznań nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, chyba że ustawa stanowi inaczej. W orzecznictwie wyrażany jest ugruntowany pogląd, iż „Wszelkiego rodzaju pisma i zapiski, mające zastąpić zeznania świadka lub wyjaśnienia podejrzanego, złożone poza rozprawą nie w formie protokołu i

bez gwarancji swobodnej wypowiedzi oraz możliwości wyjaśnienia sprzeczności, nie mają waloru dowodowego i nie mogą zastępować dowodu z wyjaśnień podejrzanego albo dowodu z zeznań świadka” (wyr. SN z 21.9.1972 r., IV KR 128/72). Należy stwierdzić, iż ta sama funkcja gwarancyjna ma także zastosowanie do przypadku, w którym dowodem obciążającym ma być oświadczenie oskarżonego utrwalone w postaci protokołu przesłuchania, w charakterze świadka, funkcjonariusza publicznego, który dokonał rozpytania. To stanowisko potwierdził SN w postanowieniu z dnia 22 lutego 2007 roku, stwierdzając, że „Dowód z zeznań funkcjonariusza policji przeprowadzony na okoliczność wypowiedzi osoby rozpytywanej nie może zastąpić dowodu z wyjaśnień oskarżonego, czy z zeznań świadka. Na podstawie tego dowodu nie wolno też czynić ustaleń faktycznych sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego lub z zeznaniami świadka, wobec których dokonano czynności rozpytania, gdyż byłoby to usankcjonowanie nieformalnie przeprowadzonego dowodu z wyjaśnień lub z zeznań, w sytuacji gdy jego przeprowadzenie w formie określonej przez prawo dowodowe (tzw. dowód ścisły) jest bezwzględnie wymagane jako podstawa prawna rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej” (post. SN z 22.2.2007 r., V KK 183/06).

Te uwagi SN, chociaż poczynione na gruncie przepisów kodeksu postępowania karnego znajdują całkowite odzwierciedlenie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, bowiem przepisy k.p.k. dotyczące postępowania dowodowego w tym zakresie, na mocy art. 39 §2 i §4 k.p.s.w. znalazły zastosowanie także w postępowaniu wykroczeniowym. Dlatego też, aprobuując w pełni przedstawione powyżej tezy SN, należy stwierdzić, że złożone przez świadka K. C. zeznania przedstawiające złożoną przez obwinionego S. S. w dniu 22 czerwca 2015 roku relację, dotyczącą okoliczności popełnienia zarzucanego mu wykroczenia nie mają waloru dowodowego, w szczególności, że złożone przez obwinionego w tym samym dniu wyjaśnienia są całkowicie rozbieżne.

Dokonując oceny ustalonego stanu faktycznego, Sąd uniewinnił S. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 §1 k.w. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy nie tylko w żadnym stopniu nie potwierdził, że obwiniony w dniu 20 czerwca 2016 roku przed godziną 16:50 zaparkował pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ulicy (...), gdzie w tym dniu obowiązywał zakaz zatrzymywania się wynikający z ustawionego tam znaku B-36, ale wręcz zaprzeczył temu. W szczególności wyjaśnienia obwinionego i zeznania świadka J. D. wyraźnie wskazują, że przedmiotowy pojazd został zaparkowany w miejscu zakazu przed dniem 20 czerwca 2015 roku. Poczynione w toku postępowania ustalenia faktyczne, poparte całokształtem zebranego materiału dowodowego, w żadnym stopniu nie wykazały sprawstwa obwinionego. Wobec tego zasadnym w ocenie Sądu było wydanie orzeczenia uniewinniającego.

Zgodnie z dyspozycją art. 118 §2 k.p.s.w. w przypadku uniewinnienia w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, w związku z czym orzeczono jak w sentencji.